

Arrest

nr. 73 486 van 18 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 1 september 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat K. MARIËN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Armeense nationaliteit te zijn en geboren te zijn op X.

Op 9 september 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 1 september 2011, met kennisgeving op 30 september 2011, verklaart de gemachtigde van de staats-

secretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag van de verzoekende partij ontvankelijk doch ongegrond. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09/09/2010 werd ingediend door:

M., P. (...) (R.R.: (...))

nationaliteit: Armenië (Rep.)

geboren te Astrakhan op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet aanvaard worden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

De arts-adviseur stelde in het medisch verslag (zie gesloten omslag) vast dat uit de voorgelegde medische bewijsstukken blijkt dat de aandoening van betrokkene behandelbaar is. Uit het administratief dossier blijkt dat de medicatie en de opvolging beschikbaar is in het land van herkomst, nl. Armenië.

Verder stelt de arts-adviseur dat betrokkene kan reizen en dat mantelzorg niet nodig is.

Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen, zijnde de nodige medicatie en de noodzakelijk opvolging door een specialist, in het herkomstland van betrokkene, zijnde Armenië.

Uit informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt het volgende:

In Armenië bestaat geen systeem van sociale zekerheid. Echter, de zorgen zijn gratis voor patiënten met aandoeningen die opgenomen zijn in de lijst voor gratis zorgen. Dat de aandoening van betrokkene in deze lijst voor gratis zorgen is opgenomen, en zowel de nodige medicatie als de nodige opvolging door een specialist gratis zijn. De gespecialiseerde zorgen zijn beschikbaar in de poliklinieken en in de gespecialiseerde centra.

Verder kunnen betrokkenen beroep doen op hulp van de International Organisation for Migration. De IOM ondersteunt de Armeense regering op het gebied van migratie. De IOM wil tevens de zelfstandigheid en integratie verbeteren voor mensen die terugkeren naar Armenië. Zo assisteert de IOM terugkerende Armeniërs bij hun reïntegratie. Deze terugkeerders kunnen microkredieten krijgen om een nieuw leven op te bouwen.

Betrokkene legt geen enkel bewijs voor van een arbeidsgeneesheer dat hij arbeidsongeschikt zou zijn. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Armenië — het land waar hij tenslotte ruim 27 jaar verbleef- geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar/ of voor (tijdelijke) financiële hulp. Uit de asielaanvraag blijkt tevens dat betrokkene 15000 \$ betaalde voor zijn reis naar België, waaruit een financieel reserve kan vermoed worden.

Derhalve blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve tevens instructies te geven aan het Rijksregister om betrokkene af te voeren uit het Vreemdelingenregister en terug in het Wachtregister in te schrijven.”

2. Over de rechtspleging

2.1. In het opschrift van het verzoekschrift vraagt de verzoekende partij alleen de nietigverklaring van de bestreden beslissing. In het beschikkend gedeelte wordt echter eveneens de schorsing van de bestreden beslissing gevraagd. Krachtens artikel 39/82, § 3, 2e lid, van de vreemdelingenwet dient in het opschrift van het verzoekschrift vermeld te worden dat hetzij een beroep tot nietigverklaring wordt

ingesteld hetzij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring. Is aan deze pleegvorm niet voldaan, dan wordt het verzoekschrift geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten.

In casu wordt het verzoekschrift geacht enkel een beroep tot nietigverklaring in te houden.

2.2. Ter terechtzitting deelt advocaat Kiwakana namens advocaat Mariën mee dat deze laatste advocaat Verbeke is opgevolgd. De verzoekende partij wijzigt haar gekozen woonplaats niet, ook niet schriftelijk na de terechtzitting, zodat deze behouden blijft op het adres dat werd opgegeven in het verzoekschrift.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat zij eveneens de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Het middel luidt als volgt:

“a) Wat betreft het aanwezig zijn van mantelzorg in thuisland van verzoeker:

Verzoeker heeft in België asiel aangevraagd op 09.10.2009.

Hij is ondertussen al meer dan 2 jaar in België. De Commissaris Generaal voor de Vluchtelingen wees het asielverzoek af op 31.08.2010, waartegen beroep tot nietigverklaring werd ingediend op 01.10.2010. Het blijkt duidelijk uit het feitenrelaas in het asioldossier dat elke poging van verzoeker om kennissen te contacteren in zijn thuisland is uitgedraaid op een sisser. Ondanks zijn goede wil om meer bewijsstukken te leveren teneinde zijn asielrelaas te kunnen ondersteunen, bleek dit zeer moeilijk. Iedereen van zijn kennissenkring en familie was immers onder druk gezet of had zelfs de vlucht dienen te nemen omdat ze dusdanig voor hun leven vreesden.

Zo zijn de ouders van de echtgenote van verzoeker uitgeweken naar Rusland en de ouders van verzoeker zelf wensen geen enkel contact meer met hun zoon.

Dit werd ook niet betwist door het Commissariaat voor de Vluchtelingen en Staatlozen. Feit is alleen dat deze laatste in haar weigering stelde dat verzoeker geen bewijzen had voorgedragen om zijn asielrelaas te ondersteunen.

Verzoeker verwijst in dit opzicht naar zijn asielaanvraag en naar wat in zijn verzoekschrift tot hoger beroep werd gesteld:

“Indien verzoeker verslagen zou opvragen i.v.m. het betreffende ongeluk of agressie gepleegd door zijn handlangers op verzoeker en zijn familie, brengt dit een groot risico met zich mee.

Verzoeker heeft een paar vrienden in Armenië hierover aangesproken, doch niemand durft dit aan. Het is nl. zo dat verzoeker in opdracht van deze S. (...) door de politie wordt gezocht en dat iedereen die verzoeker heeft gekend door de politie of de handlangers van S. (...) werden ondervraagd en onder druk gezet om te weten te komen waar verzoeker zich bevindt.

Het is om deze reden dat ook de ouders van verzoeker zijn gevlucht naar Rusland en dat niemand van zijn vrienden of kennissen nog documenten durft op te vragen.

Verzoeker is trouwens erg bang om veel contacten te leggen met Armenië of zelfs met de Armeense ambassade. Zo zou men kunnen te weten komen dat verzoeker in België en vermits iemand als S. (...), wier macht en rijkdom nauw verweven is met de maffia, overal handlangers heeft, tot zelfs in België toe, is het leven van verzoeker hier al gauw in gevaar. De angst voor represailles gaat zelfs zo ver dat, al zou verzoeker het geld kunnen bijeenkrijgen om aan S. (...) terug te geven, hij eraan twijfelt of hij terug naar zijn land wil door het feit dat hij hier in België zoveel kritiek heeft geuit op de door en door corrupte Armeense samenleving, die door enkele rijken al dan niet maffiapersonen wordt beheerd en die niemand een strobreed in de weg durft te leggen.

Verzoeker wil ook nog verklaren dat hij zijn land hals over kop is ontvlucht toen hij met de dood werd bedreigd en dat hij er toen helemaal niet aan gedacht heeft om “bewijzen” mee te nemen om zijn verhaal te staven, laat staan dat hij eraan dacht dat deze zouden moeten dienen voor een asielpcedure, een procedure waarover hij nog nooit had horen spreken.”

Het gaat dan ook regelrecht in tegen het zorgvuldigheidsbeginsel om nu plots in abstracto te stellen dat verzoeker wel mensen moet kennen die hem kunnen helpen in zijn thuisland, zeker nu toch duidelijk blijkt dat het niet wordt betwist dat verzoeker zijn best heeft gedaan om bewijsstukken te verzamelen door kennissen en familie in zijn thuisland te trachten te contacteren.

Indien tegenpartij de mening is toegedaan dat verzoeker wel degelijk kennissen heeft in zijn thuisland en dat deze geen angst hebben om hem ter hulp te snellen dan dient dit te worden gemotiveerd. In abstracto stellen dat iets wel zo zal zijn omdat het uit de wetten van de logica volgt dat wanneer iemand

27 jaar in een land verblijft hij daar wel kennissen zal hebben, is een redenering die onvoldoende is gemotiveerd en hol blijkt, zeker indien ze tegen het licht wordt gehouden van het asielrelaas van verzoeker. Verzoeker wenst hierbij te stellen dat hij niet 27 jaar in Armenië heeft verbleven, verzoeker is al twee jaar in België en heeft nu de leeftijd van 27 jaar.

b) Wat betreft de quasi-onmogelijkheid van behandeling in het thuisland:

Het blijkt uit het attest van Dr. B. (...) Arts-Adviseur van verwerende partij dat verzoeker wel degelijk aan een zeer ernstige aandoening lijdt die wél kan leiden tot een schending van zijn fysieke integriteit zelfs zijn leven indien deze niet adequaat behandeld wordt.

De bestreden beslissing is om deze reden behept door een materieel motiveringsgebrek:

verwerende partij stelt immers “derhalve blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkenen gewoonlijk verblijft”.

Verwerende partij motiveert verder met een interne tegenstrijdigheid wanneer ze stelt dat de ziekte van verzoeker gratis in Armenië kan behandeld worden, maar tegelijkertijd werpt ze op dat verzoeker een mikrokrediet via het IOM kan bekomen en verzoeker eigenlijk wel zelf de kosten zal kunnen dekken omdat hij niet aantoot arbeidsongeschikt te zijn...

Verder ziet verwerende partij volledig de stukken over het hoofd, die verzoeker heeft bijgebracht, antwoordt ze geenszins op de inhoud van deze laatste en schendt ze op deze manier de formele motiveringsplicht wanneer ze niet antwoordt op de inhoud van stuk

- World Health Organisation: Expensive Hospital Services: de hospitalen hebben sinds 90 heel wat moeten besparen en de kwaliteit is echt ondermaats, door de alom aanwezige corruptie blijkt dat 60% van de betalingen worden betaald aan de hand van “out of pocket payments” dus smeergeld, uit de stukken neergelegd blijkt ook dat de strijd in Armenië om de corruptie tegen te gaan voorlopig nog een harde strijd is die nog lang niet gewonnen is en dat smeergeld eigenlijk de enige weg is om ergens iets te bekomen

- Kom en help: de armoede en werkloosheid is danig groot in Armenië dat het niet alleen een motiveringsgebrek uitmaakt dat tegenpartij stelt dat verzoeker zijn kosten zelf kan dragen omdat hij geen attest van arbeidsongeschiktheid bijbrengt (?), maar ook regelrecht ingaat tegen de realiteit in verzoekers thuisland (zie schrijven met bijlagen dd 12.07.2011 en dd 23.08.2011 stukken 3 en 4).”

3.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“2.2. In repliek op verzoekers enig middel

Aangezien verzoeker als enig middel de vermeende schending opwerpt van:

- artikel 9ter van de Vreemdelingenwet,
- het zorgvuldigheidsbeginsel,
- het evenredigheidsbeginsel.

In het eerste onderdeel van zijn enig middel bekritiseert verzoeker de vaststelling van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid dat verzoeker redelijkerwijs familie, vrienden of kennissen moet hebben in het land van herkomst, waar hij terecht zou kunnen voor opvang, medische zorgen of financiële hulp.

Ter staving van zijn beweringen haalt verzoeker zijn asielrelaas aan, waaruit zou moeten blijken dat de bestreden beslissing van de gemachtigde onvoldoende gemotiveerd is.

Verzoekers beschouwingen kunnen volstrekt niet ernstig worden aangenomen.

De verwerende partij laat gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar arrest dd. 27.12.2010 reeds vaststelde dat verzoeker er geenszins in slaagde om zijn asielrelaas aannemelijk te maken. Herhaaldelijk formuleerde de Raad bedenkingen bij de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen. De verwerende partij is bij gevolg van oordeel dat verzoeker zich in voorliggende procedure niet dienstig kan beroepen op elementen uit zijn asielprocedure, vermits de onbetrouwbaarheid hiervan reeds door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd vastgesteld.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

Verzoeker slaagt er volstrekt niet in om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst niemand heeft om op terug te vallen. In zoverre verzoeker bedenkingen uit bij de aanwezigheid van mantelzorg in het land van herkomst, laat de verwerende partij gelden dat de arts-adviseur in zijn advies dd. 23.08.20 11 vaststelde dat er geen medische noodzaak tot mantelzorg is.

Er dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

De gemachtigde heeft geheel terecht verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond verklaard. De gemachtigde handelde daarbij binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid en na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel inclusief.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij dan ook de mening toegedaan dat het eerste onderdeel van verzoekers enig middel niet kan worden aangenomen.

In zoverre verzoeker meent dat de bestreden beslissing behept is met een materieel motiveringsgebrek, doordat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid tegen het advies van de arts-adviseur zou ingaan, laat de verwerende partij gelden dat deze kritiek niet ernstig is.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Derhalve blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.”

Deze formulering behelst twee verschillende situaties. Hetzij enerzijds het geval waarin geenszins sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, hetzij anderzijds een ziekte die wel een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, indien geen adequate behandeling kan geboden worden.

Aangezien de arts-adviseur na een grondig onderzoek vaststelde dat een adequate behandeling beschikbaar is in Armenië, kwam de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid terecht tot het besluit dat er volstrekt geen risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling, ondanks de relatieve ernst van de pathologie.

Voorts meent verzoeker in de bestreden beslissing een interne tegenstrijdigheid op te merken, doch ook deze kritiek is niet dienstig. Er kan niet ernstig beweerd worden dat het onverenigbaar is dat enerzijds is vastgesteld dat bepaalde medische zorgen gratis worden verstrekt en anderzijds blijkt dat verzoeker zal geassisteerd worden om een nieuw leven op te bouwen waardoor hij in staat zal zijn om zelf in te staan voor eventuele kosten.

De verwerende partij verwijst naar het deugdelijk advies van de ambtenaar-geneesheer, waaruit duidelijk blijkt dat de door verzoeker naar voor gebrachte medische stukken zeer grondig werden onderzocht, én waaruit duidelijk blijkt dat de toestand in Armenië zorgvuldig werd nagegaan.

Gelet op het feit dat de ambtenaar-geneesheer adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar Armenië, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid om het advies van de ambtenaar-geneesheer te volgen.

Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de arts-adviseur noch van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

Het enkele feit dat verzoeker een andere mening is toegedaan, maakt de beslissing uiteraard niet onredelijk. Verzoekers beschouwingen falen in rechte en kunnen niet worden aangenomen.

De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter ontvankelijk doch ongegrond diende te worden verklaard.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers dossier daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel inclusief. Terwijl de bestreden beslissing ten genoegen van recht is gemotiveerd met draagkrachtige motieven die de beslissing terdege ondersteunen.

Het enig middel van verzoeker kan niet worden aangenomen.”

3.3. Uit haar verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de schending aanvoert van de motiveringsplicht. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief

aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter van de vreemdelingenwet en naar het feit dat de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard, omdat het aangehaalde medisch probleem van de verzoekende partij niet aanvaard kan worden als grond voor een verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, nu blijkt dat de aandoening behandelbaar is, dat medicatie en opvolging beschikbaar zijn in het land van herkomst en dat de medische zorgen er toegankelijk zijn.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar verhindert om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en zij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel onderzocht dient te worden in het kader van de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet, op basis waarvan de verzoekende partij haar aanvraag indiende, luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonde.*

§ 2. De in § 1 vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 3. De minister of zijn gemachtigde verklaart de ingeroepen elementen onontvankelijk in de gevallen opgesomd in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De bedoelde vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.”

Uit deze bepaling blijkt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet enkel kan gegrond verklaard kan worden indien de aanvrager bewijst op zodanige wijze te lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling en indien er hiervoor geen adequate behandeling bestaat in diens land van herkomst.

De verzoekende partij heeft op 9 september 2010 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingediend. Zowel uit de bestreden beslissing van 1 september 2011, met kennisgeving op 30 september 2011, als uit de adviezen van de ambtenaar-geneesheer van 11 augustus 2011 en 23 augustus 2011 blijkt dat de verwerende partij en de ambtenaar-geneesheer niet betwisten dat de verzoekende partij medische aandoeningen heeft die er op kunnen wijzen dat deze een reëel risico inhouden voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling. De ambtenaar-geneesheer verwijst in zijn medisch verslag naar medische attesten van dr. D., dr. M., dr. G., dr. P. en psycholoog K.K., waaruit blijkt dat de verzoekende partij lijdt aan een posttraumatische stressstoornis, een depressie en tot voor kort aan een discushernia waaraan hij in juni 2011 werd geopereerd. Uit het medisch attest van dr. P. van 30 juni 2011 blijkt dat de verzoekende partij op de dienst spoedgevallen van het AZ Monica te Antwerpen werd behandeld voor pijn ter hoogte van de linker thoraxhelft, waarbij opvolging door de huisarts werd voorgesteld. Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat, ondanks behandeling, inzake de posttraumatische stressstoornis en de depressie weinig vooruitgang werd geboekt en dat gezien de potentieel ernstige gevolgen van deze aandoeningen verderzetting van de behandeling is aangewezen.

Vervolgens onderzoekt de ambtenaar-geneesheer in hoeverre deze behandeling mogelijk is in het land van herkomst van de verzoekende partij, namelijk Armenië. Er wordt geconcludeerd als volgt:

“• Verwijzend naar lijsten van geregistreerde geneesmiddelen van The Scientific Centre of Drug and Medical Technology Expertise (SCOMTE) in Armenië bekomen dd. 2310512011 1a <http://www.pharm.am/jurdocs2.php?langid=2> blijkt dat Venlafaxine, Invega, Mirtazapine (gelijkaardig aan duloxetine) en Dipiperon (gelijkaardig aan haloperidol) beschikbaar zijn.

• Verwijzend naar de correspondentie dd. 25/05/2009 met een Armeense arts, blijkt dat post-traumatische stress-stoomis en depressie kunnen behandeld worden. Opvolging door een psycholoog of psychiater is mogelijk.

Hieruit blijkt dat verdere opvolging en behandeling beschikbaar is in Armenië.

Reizen met deze pathologie behoort tot de mogelijkheden.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen medische noodzaak tot mantelzorg.

Derhalve is er geen medisch bezwaar in verband met een terugkeer naar het land van herkomst.

Conclusie:

Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat deze problematiek, hoewel dit kan beschouwd worden als pathologie die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in Armenië.

Vanuit medisch standpunt is er dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.”

De ambtenaar-geneesheer motiveert in zijn advies duidelijk dat voor de aandoeningen van de verzoekende partij een behandeling beschikbaar is in Armenië en dat zij kan reizen. Vanuit medisch standpunt is er aldus geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst. Uit de verwijzing in zijn verslag blijkt dat de medicijnen ter behandeling van de aandoening van de verzoekende partij beschikbaar zijn in het land van herkomst. Dit wordt niet betwist door de verzoekende partij. Ook blijkt uit het verslag van 25 mei 2009 dat zich in het administratief dossier bevindt en waarnaar de ambtenaar-

geneesheer verwijst, dat de aandoeningen waaraan de verzoekende partij lijdt, er behandeld kunnen worden. Diezelfde bevindingen met betrekking tot de beschikbaarheid van medische zorgen blijken uit de bestreden beslissing. De verwerende partij steunt zich hiervoor op het *“Caritas Country Sheet Armenia januari 2010”*.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift betoogt dat zij niemand heeft om op terug te vallen in haar land van herkomst en zij ter staving hiervan haar asielrelaas uit de doeken doet, wijst de Raad er op dat de bestreden beslissing vermeldt dat de ambtenaar-geneesheer oordeelde dat er geen noodzaak is tot mantelzorg en dat de verzoekende partij kan reizen. Haar grief uiteengezet onder het onderdeel a) mantelzorg is bijgevolg irrelevant.

Tevens komt de verzoekende partij verkeerdelijk tot het oordeel dat de bestreden beslissing behept is met een materieel motiveringsgebrek nu deze stelt dat *“derhalve [...] niet [blijkt] dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.”* De verwerende partij en de ambtenaar-geneesheer besluiten inderdaad dat er sprake is van een *“pathologie die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt”*, maar eveneens dat deze *“geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in Armenië.”* De verwerende partij komt tot hetzelfde besluit, nu zij in de bestreden beslissing stelt dat de aandoening van de verzoekende partij behandelbaar is, medicatie en opvolging beschikbaar zijn in het land van herkomst en dat de medische zorgen er toegankelijk zijn. De grief van de verzoekende partij berust louter op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing.

Het feit dat de aandoeningen van de verzoekende partij in Armenië gratis kunnen behandeld worden is geenszins tegenstrijdig met het feit dat de verzoekende partij bij terugkeer naar haar land van herkomst een beroep kan doen op de hulp van de International Organisation for Migration (IOM), die terugkerende Armeniërs assisteert bij hun reïntegratie en hen microkredieten kan verstrekken. De hulp van de IOM staat immers niet noodzakelijk in verband met de medische zorgverstrekking voor Armeniërs. Dat de verzoekende partij zelf zou kunnen instaan voor de kosten voor de noodzakelijke hulp die zij behoeft, zoals de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt, doet geen afbreuk aan de mogelijkheden voor de verzoekende partij om een beroep te doen op de kosteloze gezondheidszorg en de hulp van de IOM. Er is geenszins sprake van een *“interne tegenstrijdigheid”*, zoals de verzoekende partij beweert.

Verder stelt de Raad vast dat de verwerende partij wel degelijk antwoordt op het stuk van de World Health Organisation dat door de verzoekende partij aan haar verzoekschrift wordt toegevoegd en dat betrekking heeft op de organisatie van de gezondheidszorg in Armenië. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat de verwerende partij een onderzoek voerde naar de behandelbaarheid van de aandoening en de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de voor verzoekende partij vereiste zorgen in haar land van herkomst. Zij verwijst hiervoor naar het rapport *“Caritas Country Sheet Armenia januari 2010”* en concludeert dat er in Armenië geen systeem bestaat van sociale zekerheid, maar dat de zorgen gratis zijn voor patiënten met aandoeningen die zijn opgenomen in de lijst voor gratis zorgen, waaronder de aandoening van de verzoekende partij. De nodige medicatie en opvolging is eveneens gratis en beschikbaar in poliklinieken en gespecialiseerde centra. Dit rapport, samengelezen met de concrete opzoekingen verricht door de ambtenaar-geneesheer, heeft wegens haar concretere elementen een grotere bewijswaarde dan de documentatie van algemene aard die de verzoekende partij dienaangaand bijbrengt.

Wat betreft het stuk *“Kom over en Help”*, waarvan de verzoekende partij beweert dat de verwerende partij hierop niet antwoordt en dat de verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegt en niet bij haar aanvraag, merkt de Raad op dat hij in het voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. Met het toevoegen van deze documenten aan haar verzoekschrift vraagt de verzoekende partij in wezen een feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak. Het opportuniteitsonderzoek behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad. Dit stuk werd daarenboven niet aan de verwerende partij overgemaakt ten tijde van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zodat zij niet verweten kan worden hiermee geen rekening te hebben gehouden.

De verzoekende partij maakt met haar betoog op generlei wijze aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de

appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Noch de motiveringsplicht, noch artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd geschonden.

Deze onderdelen van het middel zijn ongegrond.

De verzoekende partij voert in haar middel eveneens de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

De verzoekende partij roept ten slotte de schending in van het evenredigheidsbeginsel. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij op geen enkele wijze toelicht waarom zij van oordeel is dat dit beginsel wordt geschonden. Een algemene verwijzing uit niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van het geschonden geachte beginsel van behoorlijk bestuur die is vereist omdat er sprake zou kunnen zijn van een middel als bedoeld in artikel 39/78 io. 39/69, §1, 4° van de vreemdelingenwet. Het onderdeel van het middel waarin het geschonden beginsel niet worden toegelicht is onontvankelijk.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN